

JOŽE UDOVIČ

PREROKOVANJE

Tebi ne bo nikoli nič pripalo
od sladkosti, danih telesu in duši,
zate bo zmerom vsega premalo,
segnil boš brezploden, kot riba v suši.

Zaman boš čakal, da ti na róke kane
svetli dar, čudež iz svetega oblaka,
da odkriješ, kje se zdravilni sok pretaka,
in sam si ne boš mogel izsesati rane.

Sovražil boš vzdihe in svojo blodno hojo,
pa se ničesar ne boš mogel znebiti,
udje se ti v nobenem ležišču spočili ne bodo,
k nikomur se ne bodo imeli priviti.

Pravice palica je nad tabo prelomljena,
pod tabo pa sama lačna prst,
samo enkrat ti roka ne bo odklonjena —
ko bo objela mater kosti, lobanj in krst.

JOŽE UDOVIČ

ŽALOSTINKA KRUHU

Suhi, črni, rjavi, beli krušni kos,
tako si boren, da te gledamo z jezo,
ti kopniš, mi pa pod neodjenljivo pezo
kolnemo vsemogočno lakoto ust.

Premagal si nas, ti prva moč
si več kot sin in več kot brat,
pred zadnja zakleta vrata te gremo iskat,
ti si več kot usmiljenje in več kot strah.

Svetost, ki te mažejo prsti delivcev,
 ti krivično plačilo naše večne robote,
 roke se zaman stegujejo pote,
 mučilo, obdarjeno z vsemi blagoslovi.

Kruh, ti si prvi in ti si poslednji,
 po tebi tulimo kot volkovi v zimi
 in končno pademo enako z njimi,
 zadavljeni, kruh, kot da te nismo vredni.

JOŽE UDOVIČ

BESEDI LJUBEZEN

Utelesi se tudi zame, tudi meni vzbrsti,
 naj se me dotaknejo tvoji čudodelni prsti,
 zalij me, biserna škropilnica, ko usiham,
 topli izpodsončnik, reši me strupenega prepaha,
 spočni se v blatu zemlje ali čistini nebes,
 samo zagori, poletni kres, obsij me, glorijska teles.

Ne hodi mimo vseh odvratnih in grdih,
 v njih zboru prosim za bogastvo tvoje miloščine,
 saj v tebi pade vse, saj vse premine,
 ko tvoja krizma zadiši na bednih, trdih
 in pozabljenih rokàh, na čelih znojnih,
 na stopalih, že od rojstva nepokojnih.

Daj, tudi mojo temò enkrat premagaj
 tako do konca, brez usmiljenja, kot znaš ti,
 močni zagovor, zoper hudobni urok pomagaj
 njemu, ki ga nobena stran, nobena grud ne teši.
 Zimzeleno steblo, večno zimo preženi,
 zdaj, ko se vse osiplje kot mak, daj, ozeleni!

Nikoli ne bom prejenjal, še v zadnji temi,
 ob zadnji sveči te bom nad praznino klical,
 ko bom že slišal, da zviška nadme grmi
 poslednji plaz, da mi že mokra lica
 guba suhi krč, onkraj puščave ločitve
 se boš še trgala z mene, amen zadnje molitve.